

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Robin Gianna

Álomállás Velencében

Abigail Gordon

Anyai szív

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Robin Gianakopoulos, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2021
A SZÍVHANG 662. eredeti címe: *Baby Surprise for the Doctor Prince*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)
• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© Abigail Gordon, 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2021
A SZÍVHANG 663. eredeti címe: *The Nurse's Child*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2008)
• *Magyarra fordította:* Farkas Judit

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 662–663. számában, 2021
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-310-3

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Robin Gianna

Álomállítás Velencében

1. FEJEZET

Aubrey Henderson az enyhe fuvallatba tartotta arcát, és mélyen beszívta a lagúna összetéveszthetetlen illatát. Mosolyogva gyönyörködött a pompás környezetben, mely élénk színeivel, évszázados épületeivel mozgalmas történelemről mesélt.

Velence!

Hát nem csodálatos, hogy sikerült itt állást szereznie? Egyszer már eltöltött két napot a városban, mielőtt Rómában munkába állt mint ápolónő, de azt a két napot máig nem tudta elfelejteni.

Beleértve titkos és kétségtelenül meggondolatlan viszonyát Enzo Affinivel. Buta szíve már annak az egyetlen, vele töltött éjszakának az emlékétől is hevesebben dobogott. Ugyanakkor maradt benne egy kis tüske, amiért Enzo azóta nem hallatott magáról, amióta másnap, a kora reggeli órákban elváltak egymástól. Olyan nagy dolog lett volna, hogy legalább felhívja Rómában? Főleg mivel tudta, hogy ő mostanában visszatér Velencébe.

Nincs kizárva, hogy összefutnak... A gondolattól Aubrey-nak vibrálni kezdtek az idegvégződései, ugyanakkor bosszankodott is.

Ne légy nevetséges! – dorgálta magát. Jobb, ha most arra koncentrálsz, miért jött a lagúnák városába. Jövetelének semmi köze a szívödlegesztő olasz herceghez – azért van itt, hogy segítsen a barátnőjének, Shaynek, aki nemrég férjhez ment Enzo bátyjához, Dantéhoz. Már alig várta, hogy a rendelőben dolgozhasson, és ellátogasson az építészeti és művészeti örökség megőrzéséért dolgozó egyesülethez, melynek anyja emléke iránti tiszteletből nagy összegeket adományozott.

Anyja világegyetében rajongott Velencéért és történelméért, de a repüléstől és a tömegetől való félelme megakadályozta, hogy felkeresse a várost. Ehelyett a lányával együtt „örökbe fogadott” egy freskót, azaz a halála előtt úgy rendelkezett, hogy fedezze a restaurálás költségeit.

Aubrey lendületes léptekkel haladt a kövezett passzázsokon, színes házak és festői hidak mellett, aztán egy téren át a rendelőhöz ért, amely most négy hónapig a munkahelye lesz.

Amikor kinyitotta a széles üvegajtót, finom csengőhang szólalt meg. A recepciónál rokonszenves, középkorú nő ült. Aubrey úgy hallotta, a velenceiek többsége folyékonyan beszél angolul, de biztos örülnek, ha valaki próbálkozik az anyanyelvükön.

– *Buongiorno! Mio nome è Aubrey Henderson. Sono qui... per lavatore.*

Kereste a szavakat, de a recepció derűs mosolyát látva feladta a próbálkozást. Biztos katasztrofális a kiejtése.

– Ápolónő vagyok, a United World Wide Health Association munkatársa, és ma kezdek itt – váltott angolra.

– Üdvözlöm nálunk, már vártuk. Beszéljünk angolul, rendben?

– Rendben. – Aubrey megkönnyebbülten viszonzta a nő mosolyát. – Épp tanulok olaszul, de még nem nagyon megy.

– Idő kell hozzá, de a betegeinktől sokat fog tanulni. Én Nora vagyok. Ha bármire szüksége lenne, nyugodtan forduljon hozzám, sì? Jöjjön! – Felállt, és a háta mögötti ajtóra mutatott. – Megmutatom, hol teheti le a holmiját. Mi egy kis csapat vagyunk, és mint bizonyára tudja, itt naponta csak egy orvos és egy nővér dolgozik. Néha elég nagy a hajtás. Ma bent van a rendelővezetőnk, ő majd körbevezeti. Most épp beteget kezel, úgyhogy nem tudom neki bemutatni. Majd mutatkozzon be neki, jó? Én nem hagyhatom el a helyemet.

– Persze, nem gond.

Aubrey követte Norát egy jól kivilágított folyosón. Minden modern és makulátlanul tiszta volt. Nora kinyitott egy faliszekrényt.

– Ide pakolhat. A munkaruhája már elő van készítve. A doktor hamarosan jön.

– Köszönöm.

Aubrey átöltözött, aztán somolyogva nézte magát a tükörben. A nővérruha kissé régimódi volt

az Amerikában megszokotthoz képest, a helyiségek viszont hipermodernül voltak berendezve.

Türelmesen várakozott. Amikor már egy negyedóra is eltelt anélkül, hogy egy árva lelket látott volna, kezdte kényelmetlenül érezni magát. Épp óvatosan kinyitott egy szekrényt, hogy megvizsgálja a tartalmát, amikor mély hang csendült fel a háta mögött.

– *Buongiorno!* Maga biztos az új nővér Amerikából.

Aubrey büntudatosan összerezsent, becsukta a szekrényt, és széles mosollyal megfordult.

Majdnem megállt a szíve, amikor meglátta, ki áll előtte.

Enzo Affini. A férfi, aki újra meg újra belopózik a gondolataiba, amióta visszajött Velencébe. A férfi, akinek keze és ajka a teste legintimebb pontjait érintette. A férfi, akinek a szenvedélyes éjszakájuk után nem jutott eszébe akár csak egyszer is felhívni.

Aubrey alig vette észre a másik, idősebb férfit, mert Enzo áthatóan figyelte a sötét szemével. Másodpercekig alig mert levegőt venni.

Enzo hamarabb kiheverte a sokkot, mint ő, melléje lépett, kivett valamit a szekrényből, aztán kikísérte az idősebb férfit a recepcióhoz.

Aubrey a szekrénynek dőlt, kezét a szívére szorította. El tud még tűnni, mielőtt Enzo visszaér? De mire lenne az jó? Itt akar dolgozni Velencében. Tehet ő róla, hogy Enzo pont ebben a rendelőben orvos?

Lassan kiegyenesedett, s közben próbálta leküzdeni belső remegését.

Enzo már vissza is jött. Aubrey kihúzta magát, és igyekezett hivatalos arcot vágni.

Teljesen másmilyen volt most Enzo, mint annak idején, amikor elbúcsúztak egymástól azon a reggeli órán. Akkor meleg volt a tekintete, érzéki ajkán mosoly bujkált. Most kemény volt a szája, sötét szemöldöke között szigorú ránc húzódott.

– Micsoda meglepetés! – mondta hűvösen. – Honnan tudtad, hogy itt dolgozom?

Lerítt róla, hogy kicsit sem örül a viszontlátásnak. Aubrey-nak ez fájt, de aztán felülkerekedett rajta a harag.

Mire céloz a férfi? Talán zaklatónak nézi?

– Nem tudtam. Azt sem tudtam, hogy orvos vagy, sosem mondtad.

– Azt tudtad, hogy Dante orvos.

– És abból következik, hogy te is az vagy? Abból, ahogy a régi épületek restaurálásáról beszéltél, azt hittem, építész vagy, esetleg építési vállalkozó. Te viszont tudtad, hogy ápolónő vagyok.

– Azt hittem, Shayjel dolgozol a kórházban.

– Hát tévedtél.

Aubrey felszegte az állát, és még az is sikerült neki, hogy ne rezzenjen össze, amikor Enzo úgy nézett rá, mint egy patkányra, amely most mászott elő a csatornából.

Végül Enzo rezignáltan sóhajtott, és zsebre tette a kezét.

– Aubrey, mi... kellemesen elvultunk, de... ez itt problémás.

Kellemesen? Aubrey életének legjobb szexélménye neki csak „kellemes” volt?

– Miért? Ami köztünk volt, az már ezeréves dolog, most viszont kizárólag munkakapcsolatban leszünk. Részemről nincs ezzel semmi probléma.

– Ide figyelj! – Enzo beletúrt feketén fénylő hajába. – Jobbnak tartanám, ha kitalálnánk valami mást.

Valami mást? Aubrey-t kezdte elfogni a pánik. Mi van, ha Enzo kidobja? A kórházban nincs betöltendő állás. Mi van, ha egész Velencében nem talál munkát?

– Enzo, miért nem...

– Dr. Affini!

Nora sietett feléjük a folyosón, nyomában egy hét év körüli kisfiúval. A gyerekek el volt szakadva a nadrágja, és csöpögött belőle a vér.

– Ő Benedetto Rossi, elesett biciklivel. Próbáltam elérni az apját és a nagymamáját, de nem sikerült. Mindjárt megpróbálom újra.

– Köszönöm, Nora. – Enzo komor arcán meleg mosoly jelent meg, amikor a kisfiúhoz fordult: – Túl gyorsan vetted be a kanyart?

Benedetto olasz szóáradattal válaszolt, hevesen gesztikulálva.

– Gyere, ülj le – mondta Enzo. – És légy szíves, beszélj angolul. A *papà* szeretné, ha gyakorolnád a nyelvet, és ez a kedves nővér amerikai, szóval itt a jó alkalom.

Benedetto nadrágja alól jókora horzsolás tűnt elő, s még azt sem lehetett kizárni, hogy eltört a csontja.

– A bicikliddel mi lett?

– Elgömbült a kerék, és ki is lyukadt. *Papà* mérges lesz.

– Biztos nem lesz mérges, ha látja, hogy megsérültél.

– De igen. És *nonna* is. Elküldtek *seppioliné*ért, de előbb még játszani akartam Lucióval. Aztán az utcájukban elestem.

– Ne aggódj – mondta Enzo. – Előbb elállítjuk a vérzést, aztán megröntgenezzük a lábadat, nem tört-e el.

– Röntgen? – Könny szökött a kislány szemébe. – Szerinted eltört a lábam?

– Nem, de meg akarok győződni róla. – Enzo megpaskolta a vállát, és vetett egy oldalpillantást Aubrey-ra, aki közben hozzálátott a seb kitisztításához. – Hozom a röntgenkészüléket.

– Rendben, doktor – felelte Aubrey hűvösen, szemét a sérült lábra szegezve, hogy ne kelljen Enzo vonzó arcára néznie. Pokolian szexi a pasi...

A röntgen nem mutatott csonttörést. Enzo felajánlotta, hogy megnézi a biciklit, Aubrey pedig a szakadt nadrág helyett keresett egy másikat a raktárban. Kicsit nagy volt, de igazított rajta, s miután elkészült a kötés, Benedetto felhúzta.

– És most nézzük meg, mi van a bicikliddel – mondta Aubrey.

Enzo a rendelő előtti téren térdepelt a járdán, ingben, orvosi köpeny nélkül, nyakkendőjét betúrta a gombok közé, és a gyerekbiciklin ügyködött egy csavarhúzóval. Aubrey-nak hevesen dobogni kezdett a szíve a látványtól.

– Meg tudod javítani, dr. Affini? – kérdezte Benedetto, egyszerre aggódalmasan és reménykedve.

– Jobb, mint új korában. – Enzo kiegyenesedett, és felpumpálta a gumit. – Úgy méssz majd velem, mint a szélvész.

Miután a kislány boldogan elkeresztelt, Aubrey és Enzo visszament az épületbe.

– Az apjának kicsit régimódi nevelési elvei vannak – mesélte a doktor. – Elég szigorúan bánik velem. De így, hogy rendben van a bicikli, nem fog kikapni.

– És az anyja?

– Ő meghalt évekkal ezelőtt.

Aubrey-nak elfacsarodott a szíve.

– Jaj, szegényke! Jó, hogy megcsináltad a biciklijét.

– Köszönöm, hogy te pedig megjavítottad a nadrágot. Mi, velenceiek törődünk egymással.

Aubrey-nak eszébe jutott, hogy az eddigi jelekből ítélve Enzo nem látja szívesen a rendelőben. Kihúzta magát, és a szemébe nézett.

– Az előbb a munkáról beszéltünk. Előre megmondom, hogy nem fogok elmenni innen.

– Nem? – Enzónak megrándult a szája széle, aztán ismét megjelent a ránc a két szemöldöke között. – És ha a rendelő igazgatója, vagyis én, közli veled, hogy ragaszkodik hozzá? És hogy szerez neked másik állást valahol az országban?

– Már dolgoztam két hónapot Rómában. Azért jöttem Velencébe, mert itt akarok lenni. Nem derült ki épp az előbb, hogy milyen jól összedolgozunk?

– Aubrey, nem ígérhetem meg, hogy nem hagyom magam újra elcsábítani.

– Nem én csábítottalak el, hanem te engem! Én viszont megígérhetem, hogy nem fog még egyszer előfordulni. Már kicsit sem érdekelsz!

Ha ő lenne Pinokkió, már nőne is az orra...

Enzo kemény vonásai megenyhültek, és sokatmondón elmosolyodott.

– Hazudsz. Megegyezhetünk abban, hogy kölcsönös volt a csábítás? Tudod, pont ez a baj. Itt a rendelőben nem engedhetek meg magamnak semmilyen viszonyt.

– Ide figyelj: aznap este csak azért találkoztunk, mert többet akartál tudni Shayről. Egyetlen

éjszaka volt, és nincs kedvem megismételni.

– És ha én nem állíthatom magamról ugyanezt?

Vajon tudja Enzo, hogy most is éppolyan szexin rekedtes a hangja, mint aznap éjszaka? Aubrey reszketve szívta tele a tüdejét, amikor az emlékektől vibrálni kezdett köztük a levegő.

– Az a te bajod, nem az enyém – felelte. – De biztos nem vesztes, mert utána még csak fel sem hívtál.

Ó, a fenébe, ezt most tényleg kimondta? Ezzel elárulta, hogy várta Enzo hívását!

– Aubrey, én...

– Hagyjuk! – szakította félbe Aubrey, aki nem volt kíváncsi az átlátszó magyarázkodásra. – Inkább gondoljuk át, hogyan fogunk együtt dolgozni. Miért ne tehetnénk úgy, mintha csak futó ismerősök lennénk, és az az éjszaka meg sem történt volna?

– Szerintem ez nem olyan egyszerű. Nekem legalábbis nem.

– Nem kímélnél meg az ilyen megjegyzésektől? Nem illik a profi munkakapcsolathoz. És most örülnék, ha megmutatná a rendelőt, dr. Affini. Hogy képben legyek, ha jön egy beteg.

Enzo a nőt mustráltta, aki várakozóan nézett rá. Hűvös volt a tekintete, csinos állát kissé megemelte, tartása egyenes volt. Enzónak eszébe jutott, hogy ez a varázslatos szempár már elsőre megbűvölte annak idején, s hogy feltette magában a kérdést, vajon ki ő, és honnan jött. Mi hozta Velencébe Shayjel, a barátnőjével együtt, aki most a bátyjától vár gyereket.

Még mindig nem tudta volna megmondani, a két nőt az vezérelte-e, hogy fogjanak maguknak egy-egy orvost, akik véletlenül az olasz nemesség tagjai. A sajtó révén közismert tény volt, hogy a fivérek csak akkor vehetik át tekintélyes örökségüket, ha harmincöt éves korukra megházasodnak és apák lesznek.

Azon az estén csak beszélni akart Aubrey-val, de a beszélgetés és nevetés tüzes csókokhoz vezetett, izgató érintésekhez, és egy rendkívül szenvedélyes éjszakához, amit máig nem tudott elfelejteni.

Sajnos elég buta ötlet volt kalandba bocsátkozni egy nővel, miközben az örökségét próbálta menteni. Főleg hogy nem tudhatta, megbízhat-e ebben a nőben.

S most Aubrey itt van, és pont olyan megejtően szép, ahogy az emlékeiben élt.

– Jobb lenne, ha máshol dolgoznál – mondta ki kerek perec. – Felveszem a kapcsolatot a kórházzal és a többi rendelővel. Azt nem ígérhetem, hogy talállok neked valamit Velencében, de Veronában vagy Padovában biztos akad betöltetlen állás.

– De hát ez hülyeség! – Aubrey karba fonta a kezét, és olyan pillantást vetett Enzóra, amelytől egy kevésbé erős akaratú férfi összecsucsklott volna. – Szükséged van itt ápolónőre, különben nem vettek volna fel engem. Akarom ezt az állást, megvan hozzá a képesítésem, és máris tudok kezdeni. Nem bizonyítottam be az előbb?

– De, csak nem ez a gond.

– Komolyan azt akarod mondani, hogy képtelen vagy profi módon viselkedni velem?

– Mi? Dehogyan!

– Komolyan azt feltételezed, hogy azért pályáztam meg ezt az állást, hogy téged üldözzelek? – Aubrey odalépett hozzá, és megbökte a mellkasát a mutatójával. Szürkés-kék szeme szikrát szórt. – Meg tudom mutatni a papírt, ami igazolja, hogy megkaptam ezt az állást, és a dátum még azelőtti, hogy egyáltalán megismertük egymást. Nem fogok lemondani erről az állásról egy két hónappal ezelőtti ballépés miatt. Szóval kénytelenek leszünk kijönni egymással.

Enzo megragadta a kezét.

– Ballépés? Azon az éjszakán nem úgy tűnt, mintha ezt gondoltad volna.

– Akkor még nem tudtam, amit most tudok. – Aubrey kiszabadította a kezét. – És te sem. De felnőtt módjára fogunk viselkedni, és felnőtt módjára fogunk együtt dolgozni. Most pedig légy szíves, vezess körbe, mielőtt újabb beteg jön.

Enzo elnyomott egy mosolyt. Aubrey szépsége és határozottsága kezdettől fogva vonzotta. De tisztában volt vele, hogy egyenesen a vesztébe rohan, ha engedi, hogy itt dolgozzon.

Pár nappal később Nora dugta be a fejét az öltözőbe.

– Itt van egy angol házaspár, szeretnének beszélni egy orvossal. Mr. és Mrs. Conway.

Aubrey az egyik vizsgálóba vezette az idősebb férfit és nőt.

– Miben segíthetek?

– Megtámadott egy madár! – kiáltotta az asszony. – Egy csúnya, koszos madár! És fáj!

– Hadd lássam!

Aubrey már épp be akarta csukni az ajtót, amikor Enzo bukkant fel magas termetével, széles vállával, nyugtalanítóan férfias kisugárzásával.

– Nem baj, ha bent maradok? – kérdezte szenvtelen arccal, de Aubrey leheletnyi vidámságot vett észre sötétbarna szemében. – Látnom kell, hogy boldogul a mi amerikai ápolónőnk.

Aubrey bemutatta őket egymásnak.

– Azt szeretném, ha a doktor nézne meg – követelte az asszony határozottan. – Tényleg visszataszító madár volt! Félek, hogy elkaptam valami betegséget.

– Mrs. Conway, foglaljon helyet a vizsgálóágyon, és mutassa, hol fáj.

– A fejem tetején! Még vérzik is! – Az asszony felmutatott egy papír zsebkendőt, melyen néhány vérfolt volt látható. – Mi van, ha madárinfluenzás lettem, vagy ilyesmi?

Aubrey óvatosan szétsimította az asszony haját, és megvizsgálta a sérülést.

– El tudom képzelni, hogy fájhat – mondta aztán. – De szerintem nem komoly. Hozok fertőtlenítőt, és kitisztítom.

– Nem komoly?! Akkor elmondom, hogyan történt! – Az asszony kihúzta magát, és gesztikulálva belekezdett: – Ülök egy padon azon a nagy téren, ahol a Szent Márk-székesegyház van. Ott mindenütt galambok mászkálnak, nagyon jópofák. Gondoltam, megetetem őket; nyúlok be a táskámba, erre az a hatalmas fekete madár lecsap az égből, és elkapja az eledelt galambok elől!

Aubrey látta Enzón, hogy alig bírja megállni vigyorgás nélkül.

– És aztán?

– Aztán kivettem még egy kis eleséget a táskából, de az a ronda madár azt is elkapta! Aztán elejtette, erre felszállt, és az arcomba csapott azzal a nagy szárnyával, végül meg rászállt a fejemre! Persze kiabáltam és felugrottam, erre még meg is csípett! És még örülhetek, hogy nem vájta ki a szemem.

Aubrey megint Enzóra pillantott, de nagy hiba volt: a doktorból már majdnem kipukkadt a nevetés, és Aubrey is alig bírta uralkodni magán. Gyorsan a férj felé fordult, aki inkább fáradtnak látszott, semmint aggodalmasnak.

– Látta, hogy milyen madár volt?

– Fekete – válaszolta Mr. Conway. – Nem tudom, milyen fajta, nem értek hozzá. Közepesen nagy volt, és sárga volt a csőre. – A feleségére nézett. – A te hibád. Ki eteti cukorkával a galambokat?

– Hallottak már ilyet? – méltatlankodott Mrs. Conway. – Ez a hála, amiért neki áldoztam harminc évet az életemből!

Aubrey visszatartotta a levegőt, nehogy kirobbanjon belőle a nevetés.

– Én... öö... azt hiszem, kitisztítottam a sebet – mondta azután.

– És maga mit mond, doktor? – kérdezte az asszony. – Nem gondolja, hogy elkaphattam valami csúnya fertőzést? Egy piszkos madár egy piszkos helyen, ami tele van piszkos emberekkel. Nem ír fel antibiotikumot?

Enzo úgy tett, mintha alaposan szemügyre venné a fejsebet, majd így szólt:

– Henderson nővér gondosan fertőtlenítette a sebet, asszonyom. Biztos vagyok benne, hogy nem kapott el semmilyen fertőzést. De ha valami panasza lenne, csak ugorjon be, és még egyszer megnézzük.

– Holnap úgyis elutazunk – felelte Mrs. Conway. – Kész időpazarlás itt segítséget kérni. – Elégedetlen fintorral csúszott le a vizsgálóágyról.

Aubrey kikísérte a házaspárt, ügyelve rá, nehogy Enzóra pillantson.

Mikor visszatért, Enzo halálosan komoly arccal így szólt:

- Szeretjük az ilyen betegeket, nem? Kicsit feldobnak minket. Van épp elég rázósabb eset.
- Igaz – mosolygott Aubrey. – Akarod tudni, mit mondott, mielőtt kiment?
- Mit? – tette karba a kezét Enzo.
- „Ugyan mit tud ez a doktor a madarakról! Ez egy kuruzsló!”

Enzo nevetése ellenállhatatlanul szexi volt – és nagyon hangos, Aubrey gyorsan be is húzta az ajtót.

- Csss! Mi van, ha valamiért visszajönnek, és meghallanak minket?
- Miközben mit csinálunk?

Aubrey felnézett, és ezernyi szikrát látott táncolni Enzo szemében. S még valami mást is látott, amitől a szíve reszketni kezdett, és bizsergett a bőre.

Vett egy nagy levegőt.

– Ez meg mit jelentsen? Egyik pillanatban barátságtalan vagy, a másikban meg erotikus célzásokat teszel. Nem abban maradtunk, hogy profi módon viselkedünk egymással? Vagy csak a magam nevében fogadtam meg?

– Mondtam én, hogy nem jó ötlet együtt dolgoznunk. Rögtön tudtam, hogy nekem ez nehéz lesz.

Jaj, segítség! Minek mond ilyeneket ezen a mély, rekedt hangon? Aubrey-ban máris újra felidéződtek közös éjszakájuk emlékképei, és elöntötte a forróság.

- Enzo... – Többet nem tudott kinyögni, mert hirtelen kiszáradt a szája.
- Igen?

A doktor közelebb lépett hozzá, férfias illata megcsapta Aubrey orrát.

Vajon sejti, hogy mi játszódik le a fejében? Mert hát mi másért siklana a szájára a tekintete?

Nem tudatosan történt, hogy Aubrey kissé szétnyitotta az ajkát, és Enzohoz hajolt, mintha valami ellenállhatatlan erőnek engedelmesskedne. Amikor Enzo átkarolta, és lehajtotta a fejét, Aubrey-nak végképp kikapcsolt az agya: behunyta a szemét, és zihálva várakozott.

– Dr. Affini? Aubrey?

Felnyitotta a szemét, és rögtön beleveszett Enzo sötéten izzó tekintetébe. Megállni látszott az idő; Aubrey hallotta a szívverését, míg mindketten magukhoz nem tértek.

Enzo elengedte, ő hátralépett.

– Nora megmentett – mondta a doktor, még egyszer mélyen a szemébe nézett, majd elfordult, és kiment az ajtón.

Aubrey hosszan nézett utána, és kifújta a levegőt.

Nagy bajban van! Mi lesz így a közös munkával? Amint kettesben maradnak, fél perc alatt képes megfélekedezni magáról. S úgy tűnik, ezzel Enzo sincs másképp...

2. FEJEZET

Enzo nagyon örült, amikor végre elkezdődött a Velencei Műemlékvédő Társaság gyűlése. A résztvevők lassan elfoglalták ülőhelyüket, ahelyett hogy a kérdéseikkel bombázták volna a házról, mely már nem az ő tulajdona, és arról, hogy ha nem szerzi vissza, akkor lebontás fenyegeti.

A hátsó sorok egyikébe ült le, hogy kevésbé legyen szem előtt. Egyszer csak valami élénkkék, mozgó foltot látott a székek közti folyosón. Felnézett, és megállapította, hogy egy női ruha, s a női ruhában egy szexin ide-oda ringó, formás női csipő van.

Ez meg ki lehet? Enzo mindenkit ismert, aki el szokott járni ezekre a gyűlésekre.

Aztán a nő oldalra fordult, és rámosolygott egy férfira, aki felállt a székéről, hogy le tudjon ülni a mellette levő helyre.

Enzo levegő után kapkodott. Hiszen ez Aubrey! De mi a fenét keres itt?

A szünetben Enzo épp kávé töltött magának, amikor Aubrey odalépett hozzá, arcán harcias kifejezéssel.

– Csak hogy tudd: fogalmam sem volt, hogy itt leszel!

– Ó, tényleg? Akkor miért vagy itt?

– Mert érdekel Velence jövője. Hogy fennmaradjanak az épületei és a műkincsei.

– Akkor nem is tudsz a jelenlegi helyzetemről? – kérdezte Enzo, akaratlanul is gunyorosan.

Aubrey értetlenül bámult rá.

– Nem én. Hacsak nem arra gondolsz, hogy nem akarsz velem dolgozni.

– Úgy látom, olyan nő vagy, aki kimondja, amit gondol, úgyhogy én sem fogom eltitkolni a gondolataimat. Felettébb érdekesnek találom, ami az utóbbi időben történt. Először felbukkan Shay, közli, hogy gyereket vár a bátyámtól, és pár nap múlva már össze is házasodnak. Mi meg eltöltünk együtt egy éjszakát, aztán két hónap múlva beállítasz a rendelőmbe mint az új munkatárs.

Enzo letette a kávéját, és karba fonta a kezét.

– És ha ez még nem lenne elég, feltűnően érdeklődsz a velencei műemlék épületek renoválása iránt, ami, ki gondolta volna, nekem is pont a mániám.

Aubrey rámeredt, finom ívű szemöldöke között mély ránc keletkezett.

– Nem tudlak követni.

– Akkor kénytelen leszek egyértelműbben fogalmazni. – Enzo közelebb lépett hozzá. – Az a gyanúm, hogy Shayjel alaposan kutakodtatok, és arra jutottatok, hogy két orvos, akiknek nemesi címük is van, egész jó parti lenne. Shaynek bejött a terv, úgyhogy most arra számítasz, hogy neked is van esélyed.

– Tessék?! – kapkodott levegő után Aubrey. – Neked aztán akkora az egód, mint a Vezúv! Ez a gyanúsítgatás egyszerűen hajmeresztő! Higgy, amit akarsz, de ha arra utazol, hogy kiutálj a rendelőből, akkor rosszul kalkulálsz! Maradni fogok, amíg le nem jár a szerződés, törődj bele!

Megpördült, és otthagya Enzót, aki hosszan nézett utána, és akaratlanul is megcsodálta gömbölyű fenekét.

Aztán kifújta a levegőt. Lehet, hogy visszafelé sült el a dolog? De ha Shay és Aubrey valóban kitervelte, hogy megkaparint két herceget, remélhetőleg ki fog derülni az igazság.

Visszaült a helyére, és hamarosan elkezdődött a gyűlés második része. Az elnök egyszer csak az Aubrey Henderson nevet mondta. Ez meg mi a fene? Enzo hirtelen kiegyenesedett a székén, és figyelte, ahogy Aubrey fölmege a pódiumra.

– Két évvel ezelőtt Miss Henderson pártfogásába vett egy nagy freskót a Szent Sebestyén-templomban. Bőkezű, huszonötezer dolláros adománya lehetővé teszi, hogy teljes pompájában helyreállítsák ezt a felbecsülhetetlen értékű műalkotást. Hálánk és elismerésünk jeléül most átnyújtjuk neki ezt az emlékplakettet.

Kitört a taps, Enzo pedig alig fogta fel, mi játszódott le a szeme előtt. Aubrey pénzt adományozott

egy velencei restaurálási munkára?

Aztán rövid beszédet is mondott. Mosolya az egész termet beragyogta.

Mikor a rendezvénynek vége lett, Enzo elcsípte a kifelé áramló tömegben.

– Aubrey, várj! Beszélnem kell veled.

– Már eleget mondott, dr. Affini – válaszolta Aubrey, s tekintetét mereven előreszegezve meggyorsította lépteit a *piazza* felé.

– Szeretnék bocsánatot kérni.

– Miért? – Aubrey megállt, és rávillantotta a szemét. – Mert feltételezted, hogy miattad jöttem a rendelőbe? Vagy hogy szerinted követtelek ide a gyűlésre? Vagy mert szerinted csak színlelem, hogy érdekelnek a régi műkincsek? Túlbecsülöd magad!

– Tudom. És sajnálom. Komolyan!

Aubrey megvető hangot adott ki, de legalább lelassította a lépteit. Enzo megfogta a karját, és meglepte, hogy Aubrey nem tépi ki azonnal.

– Figyelj, nekem mostanában... elég stresszes az életem. Talán ezért nem gondolkodom és cselekszem úgy, ahogy kellene.

– Hát ez aztán enyhe kifejezés!

– Nem tudnánk egyszerűen elfelejteni?

Enzo finoman meghúzkodta a karját, hogy nézzen rá végre. Maga sem értette, miért, de nagyon szerette volna, ha Aubrey megbocsát neki.

– Megpróbálom. – A nő most végre ráemelte a szemét, amelyben Enzo megkönnyebbülésére már elhalványult a harag. – De csak azért, mert annyira szeretem ezt a várost, és szeretek a rendelőben dolgozni. Nem hagyom, hogy ezt megkeserítsd!

Azzal kihúzta a karját Enzo kezéből, és minden további nélkül elsietett.

Enzo nem ment utána. Ideje kitalálnia valami új módszert, hogyan viselkedjen a szép és titokzatos Aubrey Hendersonnal.

– Ne légy ilyen pesszimista. Még van időnk – mondta Enzo a könyvelőjének és barátjának, Leonardónak, bár maga sem tudta, kit akar jobban megnyugtatni, őt-e vagy saját magát.

Telefonjával a fülén idegesen járkált fel-alá az egyetlen ház felső szintjén, mely a tulajdonában maradt Velencében. A finom szövésű antik szőnyeg és a *terrazzo* burkolat tompította lépteit.

– Igyekszem több pénzt összeszedni a vételre. Eladtam pár vagyontárgyat, az összeg pár napon belül ott lesz a számlámon. A szőlők is majdnem kivétel nélkül jó termést hoztak. Dante tegnapelőtt megmondta, mennyi a bevétel. Össze fog jönni a pénz.

Legalábbis ebben reménykedett. Görcsbe rándult a gyomra, ha arra gondolt, mennyi hiányzik még, hogy visszavásárolja imádott gyerekkori otthonát, de eltökélte, hogy semmi sem fogja eltántorítani.

– De az új tulajdonos azt mondta, három héten belül eladja a szállodaláncnak – vetette fel Leonardo.

– Vagyis van még két és fél hetünk.

– Átnéztem a fotóidat a házról, de kellene még több a homlokzatról, a belső udvarról és a hálósobákról. Beadom őket a bizottságnak, és megpróbálok hat hónap halasztást elérni, hogy addig ne változtathassanak semmit az épületen. Ezzel is időt nyerhetünk. Ha a szállodalánc esetleg megveszi, lehet, hogy túl is ad rajta, ha nem építheti át kedve szerint. Szóval akkor tudsz még fotókat küldeni?

– Tudok – felelte Enzo. – Igyekszem minél előbb átküldeni. *Arrivederci!*

Enzo nem volt teljesen biztos a dolgában. A ház nem az övé, de véletlenül ismer egy szép nőt, aki most ott lakik. Remélte, hogy ez a bizonyos szép nő már nem haragszik rá annyira, és beengedi az épületbe.

Lehuppant egy karosszékbe, és kibámult az ablakon a Canal Grandéra. Zavarodott – ez a szó írta le legpontosabban az állapotát.

Elképzelte Aubrey-t az egyik régi, de még mindig impozáns hálósobában, látta maga előtt,

ahogy haja szétterül a párnán. Bizalmatlan volt vele szemben, ugyanakkor erősen vonzódott hozzá.

Mit gondoljon erről? És mit tegyen?

Amit tenned kell, az hogy megmentsd az örökségedet! – válaszolta egy hang a fejében. Dolgozz keményen, és tarts ki az elhatározásod mellett, hogy sohasem nősülsz meg, jelentsen ez bármit is a vagyon szempontjából, ami tulajdonképpen a tiéd.

Hirtelen ötletre hallgatva felhívta Dantét. Hetek óta nem látta, és nem csupán azért, mert a bátyja elfoglalt sebész, hanem azért is, mert friss házas.

– Minek köszönhetem a szerencsét? – szólt bele Dante a telefonba. – Ezer éve nem jelentkeztl, tesó.

– Te sem. Gondoltam, el vagy foglalva Shayjel, és nem akartam zaklatni az ifjú párt.

– Egész életemben zaklattál, mért pont most akarsz ezen változtatni?

– Igaz – mosolygott Enzo. – Mi a helyzet a munkával?

– Az van döggivel. Olyan sok, hogy el sem tudtunk menni Arezzóba, de majd bepótoljuk. És nálad?

Dante szájából furán hangzott a többes szám első személy, de mivel már a baba is útban volt, élete végéig így fog beszélni, gondolta Enzo.

– Én sem unatkozom. Mindig ez van, amikor előzönlük a várost a turisták. Shay hogy van? Minden rendben?

– Igen, minden csodás. Egyre gömbölyödik, de jó a hangulata.

– Örülök. Nos, én csak...

– Mi van a házzal? – szólt közbe Dante. – Múltkor azt mondtad, nem nagyon akar összejönni a pénz.

– Dolgozom rajta. – Minek nyugtalanítsa a bátyját? A szülőbirtokaikat már így is a végletekig megterhelték jelzáloggal.

– Úgy hallom, Aubrey Henderson megint Velencében van, és a házában lakik – mondta Dante.

– Már nem az én házam – emlékeztette Enzo.

– Mindig is a te házad lesz – felelte határozottan Dante. – Épp azon vagyok, hogy valahogy összekaparjam a pénzt, és tudom, hogy vissza fogod vásárolni. Senki sem küzd úgy egy célért, amit egyszer kitűzött maga elé, mint te.

– Kösz, tényleg mindent beleadok.

– És hogy jöttök ki Aubrey-val a rendelőben? Vagy ne is kérdezzem?

– Honnan tudod, hogy nálam dolgozik?

– A nők szeretnek beszélni – válaszolta Dante szárazon. – Egyébként Shaytól. Aubrey vonzó nő, tudtam, hogy nem bírsz ellenállni neki. Meg ő sem neked. Ha van valami, amit az Affini család férfi tagjai tudnak, akkor az az, hogy levegyék a nőket a lábukról, nem igaz?

– Remélem, mi ennél többet is tudunk nyújtani. Pont ez az egyik tulajdonság a sok közül, amit annyira megvetünk az apánkban.

– Igaz. – Dante hangja egyszerre komoly lett. – Figyelj, most le kell tennem, mindjárt lesz egy konzultációm. Kösz a hívást, hamarosan jelentkezem.

Enzo felállt, zsebre tette a mobilját, nyakába akasztotta a fényképezőgépét, és lekocogott az ívelt lépcsőn. Beszállt a motorcsónakjába, s mielőtt beindította a motort, újra előhúzta a telefonját.

Aubrey vidám „halló”-val köszönt neki. Enzo elmosolyodott.

– Szia, Aubrey! Nem vagy véletlenül a vendégházban? Csinálnom kéne bent néhány fotót.

– Fotót? – csodálkozott Aubrey. – Minek?

– Szeretném személyesen elmagyarázni. Ráérsz?

– Mért érnék rá? Ja, megvan: biztos, mert ki akarok fogni egy hercegi doktort!

– Én nem mondtam ilyet.

– Nem szó szerint, az igaz. De napnál világosabb, hogy alattomos, számító nőszemélynek tartasz.

– Egy elragadóan szép, számító nőszemélynek, hogy pontosak legyünk. – Enzo nem bírta ki, hogy ne ugrassa. – Ha még egyszer bocsánatot kérek, akkor beengedsz a házba fényképezni?

– Meglátjuk. A bocsánatkéréstől függ. Meg attól, hogy elmondod-e, mire kellene azok a fotók.
– Őszintén sajnálom, hogy bizalmatlan voltam. – És talán még mindig az. – Mindent elmondok, ha ott leszek.

– De nem vagyok a házban. Épp ettem, és most kint állok a vendéglő előtt.

– Hol?

– Nem tudom pontosan. Csak úgy elindultam, és nem jegyeztem meg az útvonalat.

– Hogy hívják a vendéglőt?

– Várjál csak... Trattoria da Agnolo. Egy téren van, pár méterre egy kisebb csatornától.

Enzo halkán felnevetett.

– Ez majdnem mindenre ráillik Velencében, de tudom, hol vagy. Menj a csatornához, mindjárt felveszlek és hazaviszlek.

– Viszel? Mármint...

– Az Velencében azt jelenti, hogy motorcsónakkal. Azt hittem, megcsináltad a házi feladatot.

– Dr. Affini, ha azt akarja, hogy megmutassam a szállásomat, akkor nagyon-nagyon kedvesnek kell lennie... Főleg azok után, hogy olyan bunkó volt velem.

– Jó, azt már befejeztem. De nagyon-nagyon kedvesnek akkor sem kell lennem, végül is tőlem függ a munkahelyed, vagy már elfelejtetted?

– Te meg mintha azt felejtetted volna el, hogy a nővérközvetítőnek szigorú értékelési elvei vannak az intézményekkel szemben, ahol az emberei dolgoznak. A basáskodó orvosokat nem szeretik ám!

Enzo nevetett. Vajon tudja Aubrey, hogy milyen vonzó? Okos, szép, humoros, talpraesett... Ellenállhatatlan kombináció!

– Öt perc múlva ott vagyok.

– Kösz, de egyedül is hazatalálok, nem lehet túl messze a vendégház. Ott találkozunk.

– De én tényleg szívesen...

– Nem! – szakította félbe sietve Aubrey kicsit riadtan, mintha mindenáron tartani akarná a távolságot.

Amit Enzo nem vehetett tőle rossz néven azok után, hogy milyen vádakkal illette.

Ahogy közeledett a csónakkal a ház felé, Enzo rögtön észrevette Aubrey-t a járókelők között. Barna hajába aranyló fényeket varázsolt a délutáni napsütés, térdig érő nyári ruhájában remekül érvényesült hosszú, elbűvölően szép lába.

Meghallhatta a motort, mert odafordult. És nem volt valami barátságos a tekintete! Enzo kikötötte a csónakot, és kimászott a partra.

– *Ciao!* Kösz, hogy beugorhatok.

– Még mindig haragszom rád – mondta Aubrey. – De kíváncsi vagyok, minek akarsz fényképeket csinálni. Valamiért fontos neked ez a ház?

Enzo latolgatta, mennyit áruljon el neki.

– Igen – válaszolta. – Majd fotózás közben elmesélem.

Aubrey bedugta a kulcsot a bejárati ajtó zárjába, és a nyelvét kidugva koncentrált. Mióta Enzo az eszét tudta, mindig is nehéz volt kinyitni ezt a zárat, de nem bírta ki, hogy ne froclizza Aubrey-t.

– Mintha kicsit kétbalkezes lennél.

– Elég béna ez a zár, mindig egy csomót szórakozom vele, mire bejutok. Mért nem cserélteti ki a tulaj?

– Velencében nagy súlyt fektetnek rá, hogy mindent megőrizzenek az eredeti formájában. Te nem vagy műemlékvédő?

– De, az vagyok. Igazad van. – Aubrey bosszúsán felsóhajtott. – Példát kéne vennem a régiekről, és lazábban venni a dolgokat, nem pedig hagyni, hogy elkapjon a huszonegyedik századi idegbaj.

– Helyes.

Enzo kivette a kezéből a kulcsot, és visszadugta a zárba. Egy gyors bal fordulat, egy kattanás, és az ajtó kinyílt.

Aubrey meghökkenve bámult rá.

– Hogy csináltad?

– Bűvös kezek! – Enzo odatartotta a kezét Aubrey elé, és megmozgatta az ujjait.

– Nem is akarom tudni, mikre szoktad még ugyanezt mondani...

Beléptek az előcsarnokba, és Enzo közelebb hajolt Aubrey-hoz.

– Csak nem a közös éjszakánkra gondolsz?

– Nem. – Aubrey kissé elpirult, de a hangja harciasan csengett. – Azt hittem, te szoktál ilyen kétértelmű megjegyzéseket elereszteni. Vagy azért, hogy elbizonytalaníts egy nőt, vagy azért, hogy sikamlós gondolatokat ébressz benne.

– És nálad melyik jött be?

Aubrey gyorsan oldalra lépett, és sötét pillantást vetett Enzóra.

– Ide hallgass! Nem csinálhatod azt, hogy egyik nap gyanúsítgatsz, a másik nap meg kikezdesz velem. Abban maradtunk, hogy ha együtt akarunk dolgozni, akkor tartjuk a három lépés távolságot. Kölcsönös tisztelettel, mint két kolléga. Most pedig áruld el, miért olyan fontos neked ez a ház.

– Tudtad, hogy el akarják adni az egyik nagy szállodaláncnak? Hogy teljesen ki akarják belezni, és modernizálni? Csak a homlokzat maradna meg belőle.

– Ez rémes! – kiáltotta Aubrey. – Ki engedélyez ilyet?

– Bár szigorúak az építési előírások, Velence elég aggasztó gazdasági helyzetben van. Miközben egyre több a turista, a helyben lakók száma folyamatosan csökken. Sokan próbáljuk megállítani ezt a tendenciát, de nehéz feladat. Egy csomó ház üresen áll, néhányat le is akarnak bontani. A felújítás rengeteg pénzbe kerül, és ha az megvan, nem könnyű olyan embert találni, aki megengedheti magának a borsos bérleti díjat.

– De nem rombolhatják szét ezt a gyönyörű házat!

– Amint látod, elég lepukkant állapotban van. A fürdők elavultak, a padló részben tönkrement, a freskók mállanak a falakról. Páran már panaszkodtak is a nővérközvetítő ügynökségtől.

– Idióták! – felelte Aubrey hevesen. – Fel sem fogták, micsoda kincstárban lakhatnak! Nincs ezeknek szemük?! – Most Enzóra nézett. – Azt mondtad, sokat jelent neked ez a ház. Nem tudsz csinálni valamit, hogy megmaradjon?

– Mindent megteszek, hogy ne jusson a szállodalánc kezére. Olyannak akarom adni, aki felújítja, megőrzi eredeti állapotában, és az otthonává teszi.

– És van már jelölted?

– Igen – emelte rá Enzo a tekintetét. – Én.

Aubrey levegő után kapkodott.

– Te?

Enzo kezébe vett egy vázát, nézegette, aztán visszatette a helyére.

– Ez a ház a néhai anyám családjáé volt a tizennegyedik század óta. Az első és második emeletet a tizenötödik században építették rá, a legfelsőt pedig, ahol gyerekkorom kedvenc szobái vannak, 1756-ban.

Aubrey meglepve bámult rá.

– Gyerekkorodban meglátogattatok itt a rokonaitokat?

– Nem, itt nőttem fel. Ehhez a házhoz jobban ragaszkodom, mint a családom bármelyik más birtokához. Apám azokba a házakba költöztette a szeretőit, amelyek a család apai ágának tulajdonában vannak. Úgy gondolja, szíve joga azt csinálni az ingatlanaival, amit akar. És ebben odáig elmegy, hogy áruba bocsátja Dante és az én örökségemet.

– Gondolom, ezt a házat is ő adta el.

– Igen.

– De ha anyukádé volt, akkor az apád hogy rendelkezhetett fölötte?

– Az esküvőjükkor anya átruházta rá az összes vagyonát. Soha nem kérdeztem meg, miért. Hogy apám ragaszkodott-e hozzá, vagy csak ez volt az elvárás vele szemben. Csak anyám halála után értettem meg, mi lehet a következménye, de akkor már késő volt. Most mindent bevetek, hogy visszaszerezem a házat.

– És mit akarsz lefotózni?

– A homlokzatot, a belső teret. És Aubrey... – Enzo sötét szeme a nő tekintetét kereste. – Tényleg bocs a tegnapiért. Be kellett volna fognom a számat. Csak sajnós Dantéval már megtapasztaltuk párszor, hogy a nők azért színlelnek érdeklődést, mert úgy képzelik, hogy nagyon kényelmes életük lehet egy orvos mellett, aki herceg is. Megbocsátasz?

– Meg, ha többet nem fordul elő.

– Köszönöm.

Körbejártak a házban. Enzo fényképeket készített, Aubrey pedig az épület szépségeiről áradozott.

Amikor a hálósobához értek, Aubrey-nak eszébe jutott, hogy szanaszét hevernek a ruhái, olyan darabok is, amelyeket Enzónak igazán nem kellene látnia.

– Várj, kicsit rendet rakok – mondta, majd gyorsan beszaladt, és elkezdte felkapkodni őket.

– Mintha több cuccod lenne a szekrényeken és fiókokon kívül, mint ami benne van – emelt fel Enzo derűsen egy rózsaszín csipkebugyit az ágytakaróról.

Aubrey rákvörös arccal kapta ki a kezéből.

– Bocs, nem szokott ilyen rendetlenség lenni.

– Ez komoly? Bocsánatot kérsz tőlem, amiért elől hagyod az alsóneműdet? – Enzo most egy leheletvékony fekete hálóinget emelt fel a spagettipántjánál fogva. Aztán eltűnt ajkáról a mosoly, szeme elsötétült. – Régen ez volt a hálósobám – mondta rekedten. – Kamaszkoromban sokat fantáziáltam itt, és hidd el, az, hogy most tudom, mi van rajtad az ágyban, ma is ugyanolyan izgató, mint annak idején lett volna. Csak az a baj, hogy holnap folyton ebben foglak látni, miközben együtt dolgozunk.

Jaj, ne! Rögtön újra fellobbant köztük a mágikus vonzalom, és éppolyan erővel ragadta el Aubrey-t, mint abban a pillanatban, amikor először találkozott Enzóval.

Láthatóan a férfi is megérezte, mi játszódik le benne, hiába próbálta Aubrey felerősíteni a dühét, mintegy védekezésül a veszedelmesen érzéki vágy ellen, melytől megremegett belül. Enzo előrehajolt, meleg száját az arcához érintette, futólag becézgette az ajkát, majd ismét kiegyenesedett.

Aztán, mintegy néma végszóra, mindketten hátráltak egy lépést.

– Na, munkára! – mondta Enzo, és folytatta a fényképezést.

3. FEJEZET

Aubrey az órára nézett. Húsz perc múlva a rendelőben kell lennie.

Milyen jó volna beszélni Shayjel, futott át az agyán, miközben az utcán lépkedett. Leült egy napsütötte padra, és elővette a mobiltelefonját.

– Szia, Aubrey! – hallatszott Shay vidám hangja a készülékből.

– Szia, hogy vagy? Minden rendben?

– Igen! Már nem vagyok olyan fáradt, mint az utóbbi hónapokban, szuperül érzem magam.

– Remélem, vigyázol magadra, eleget pihensz, és lassítasz a tempón.

– Dante is mindig ezt mondogatja – felelte Shay, és érezni lehetett, hogy mosolyog.

– Olyan jó, hogy így aggódik érted. – Aubrey most átmerészkedett arra a témára, mely pizskálta a csőrét. – Enzo hogy viszonyul hozzád? Elviselhető?

– Mért kérded? – csodálkozott Shay. – Csak néhányszor találkoztunk, és kicsit visszafogott volt, de nem lehet rá panaszom. Neked bajod van vele?

– Nem, egész jól tudunk együtt dolgozni a rendelőben. Egyébként tudtad, hogy az övök volt az a ház, ahol a nővérszállás van?

– Igen, Dante említette. Meg hogy az apjuk eladta a hátuk mögött.

– Szörnyű! Hogy lehet valaki ilyen önző és szívtelen?

– Hát igen – mondta Shay. – De Dante háza sem akármilyen, nagyon impozáns.

– Ki gondolta volna, hogy egy herceghez fogsz feleségül menni?

Még beszélgettek néhány percig, aztán Aubrey az órájára pillantott.

– Te jó ég, elkésem! Majd beszélünk még. Jelentkezz, ha van valami hír.

– Oké, de te is!

– Persze. Szia!

Aubrey épp rendet rakott az egyik vizsgálóban, amikor az ajtóban Enzo jelent meg.

– Ki kell mennem egy beteghez az egyik közeli hotelbe. Lehet, hogy szükségem lesz rád. Egy idős nőről van szó, egy turistáról, aki túl sokat gyalogolt az utóbbi két napban. Az igazgató, aki a barátom, azt mondja, nincs jól, de annyira rosszul sincs, hogy kórházba kéne vinni. Szívelégtelenségben szenved, de persze meg kellene vizsgálnunk, hogy ez okozza-e a panaszait. Az unokája nem akarja, hogy idejöjjön, úgyhogy mi megyünk oda.

Hamarosan át is sétáltak a szállodába. Az igazgató szívélyesen köszöntötte őket, és felvezette a páciens szobájához.

– Köszönöm, hogy ilyen hamar jöttek. – Egy Aubrey-val egykorú amerikai nő nyitott ajtót. – Lelkifurdalásom van, mert úgy tűnik, túlzásba vittük a városnézést a nagymamámmal.

Az idős asszony egy hatalmas füles fotelban ült, mindkét kezét a mellére szorítva. Enzo leguggolt elé.

– Hogy érzi magát?

– Nehezen kapok levegőt, de... ennyi az egész. Tényleg csak... ennyi. Az unokám hajlamos túlságosan aggódni.

Aubrey-nak rögtön feltűnt, hogy nehezebb esik a beszéd, Enzo azonban mosolygott, mintha csak csevegne az asszonnyal.

– Úgy is kell, ez az unokák dolga.

– De annyira élveztem! – mondta az asszony csillogó szemmel, és a szája mosolyra húzódott.

– Már csak a Szent Márk-székesegyházért megérte ideutazni. Az a panorama! Meg amikor a... amikor a csónakkal mentünk a sok régi ház mellett... szinte érezte az ember a történelem lehetőségét! Velence sokkal szebb a valóságban, mint a képeken.

– Hát persze hogy szebb – mosolygott büszkén Enzo. – Szívemből beszél, Mrs. Knorr.

– Maga olyan jóképű, fiatalember! Biztos rengeteg nő akarja meghódítani a szívét. Mindig is mondogatták, hogy az olasz férfiak vonzóak, és maga a legjobb példa rá.

– Köszönöm, de van, aki nem a szívemre pályázik.

Enzo most Aubrey-ra pillantott, akinek elszorult a torka. Úgy tűnik, a doktornak még mindig kétségei vannak vele szemben.

– Fáj a mellkasa? – kérdezte Enzo.

Az enyém igen, felelte volna Aubrey. Miattad!

– Néha – válaszolta Mrs. Knorr. – De igazán nem szeretnék problémát okozni. Jól vagyok, és csoda szép napokat töltök itt. Csak kicsit fáradt vagyok.

Enzo meghallgatta a mellkasát a sztetoszkóppal.

– Megnézhetem a bokáját?

Az asszony kinyújtotta az egyik lábát, és Enzo óvatosan megnyomogatta a látványosan feldagadt bokát. Aztán odahúzott egy széket, és leült az asszony mellé.

– A szíve egy kicsit kijött a ritmusból. Elő szokott fordulni?

Mrs. Knorr bólintott, az unokája válaszolt helyette:

– Egy ideje néha pitvarfibrillációja van, szed is rá gyógyszert. És reggelenként vízajtó tablettát.

– Hatnak is, doktor úr, igazán – mondta az asszony. Szemében kihunytt a fény. – Nem akarom elrontani az utazást, semmi bajom. Ne csináljon belőlem gondot.

– Csak amennyit szükséges – felelte Enzo, és megnyugtatóan megpaskolta Mrs. Knorr kezét. – Úgy vélem, nem kell kórházba mennie. A következőt fogjuk csinálni: Most pár napig napi háromszor szedje a vízajtót, és megnézzük, lemegy-e a folyadék a tüdejéből. A béta-blokkoló adagját is növeljük. Mindent pontosan felírok. – Ismét megpaskolta az asszony kezét, és mosolygott. – Aubrey nővér megméri a vérnyomását, aztán vesz egy kis vért, hogy megnézzük, rendben vannak-e az értékei.

– Köszönöm – mosolygott Mrs. Knorr, láthatóan megkönnyebbülve.

Enzo felállt, hogy átengedje a terepet Aubrey-nak.

– Mikor utaznak el a városból? – kérdezte Enzo az unokát.

– Holnapra terveztük. Firenzébe mennénk, onnan meg Toscanába, de most már nem vagyok benne biztos, hogy okos dolog-e. Talán jobb lenne hazarepülni.

– Mi lenne, ha még három napig Velencében maradnának, hogy megfigyeljük az állapotát? És amint jobban lesz, folytathatják az utazást.

Mrs. Knornak tetszett az ötlet, végül ebben maradtak.

A nap hátralevő része gyorsan elrepült. Amikor hétkor végre bezárták a rendelő kapuját, Aubrey-nak olyan érzése volt, mintha egész nap meg sem állt volna. Folyamatosan özönlöttek a betegek, napszúrással, vágott sebekkel, csonttörésekkel.

– Fárasztó nap volt, szomjas lehetsz – mondta Enzo, és Aubrey kezébe nyomott egy pohár ásványvizet. – Kösz, hogy tovább bent maradtál.

– Nem kell megköszönni, ezért vagyok itt – nézett rá a nő a pohár pereme fölött.

– Szuper voltál. Csodállak, ahogy megérteted magad a helybeliekkel, pedig nem is tudsz olaszul.

– Hé, tanulom a nyelvet! Már tudok is pár szót!

– Igen, még velencei tájszólásban is – mosolygott Enzo. – Nemsokára úgy fogsz beszélni, mint aki itt született.

– Á, ki van zárva. Ahhoz kevés ez a néhány hónap.

– Sosem lehet tudni. Nekem tetszik, hogy ilyen jól haladsz.

– Kösz. – Aubrey ivott még egy nagy kortyot, aztán betette a poharat a mosogatóba. – Na, akkor én megyek is.

– Hová?

Aubrey az öltözőszekrényhez ment.

– Ki tudja? Lehet, hogy randim van.

A szeme sarkából látta, hogy Enzo megdermed.

– Randid?

- Tudod, amikor elmész valakivel vacsorázni, hogy jobban megismerjétek egymást. Kettesben.
- Kivel?

Aubrey odafordult, és összefonta a karját.

– Mi ez a faggatózás? Semmi közöd hozzá, mit csinálok munkaidőn kívül. És ha randim van, akkor talán megérted, hogy nem azért vagyok Velencében, hogy téged üldözzelek.

– Egy pillanat: már bocsánatot kértem a bizalmatlanságomért. Őszintén sajnálom. Viszont van valami, amit nem tudsz, de hallanod kellene. – Enzo közelebb ment Aubrey-hoz, aki most úgy érezte, összeszűkül a helyiség. – Az az éjszaka veled... a legjobb volt, ami régóta történt velem.

Aubrey-nak felgyorsult a szívverése, de igyekezett felépíteni a védőfalait. Nem, erre a legkevésbé sincs szüksége! Egy zűrös kapcsolat egy férfival, aki a hű-de-feledhetetlen éjszakájuk után még csak fel sem hívta, aki mindenféle hátsó szándékokat tulajdonított neki, és aki ráadásul a főnöke.

Csak sajnós ez a „zűrös kapcsolat” pillanatról pillanatra csábítóbb...

- Mennem kell.

Gyorsan kivette a holmiját, becsapta a szekrényajtót, és át akarta préselni magát Enzo mellett. Ő azonban megfogta a karját, aztán összekulcsolta ujjait az övéivel.

– Egy hosszú nap után megérdemel az ember egy kellemes estét – mondta nyugodtan. – Nincs kedved velem vacsorázni? Megnézni az éjszakai Velencét, amit legutóbb kihagytunk. Kivéve, ha vár a randipartnered.

- Öö... szerintem... el tudom halasztani – felelte Aubrey zihálva.

- *Bene*. Van itt váltóruhád? Biztos tetszeni fog, amit kigondoltam.

– Ez volt a legfinomabb vacsora, amit valaha ettem. Szerintem öt kilóval nehezebb leszek, mire elmegyek Velencéből.

Aubrey hátradőlt, és nézte, ahogy Enzo kifizeti a számlát. A csatorna menti éjszakai lámpák megvilágították lehajtott fejét, fekete haja csillogott. Amikor felnézett azzal a lefegyverző mosollyal, mellyel már hónapokkal ezelőtt elcsábította, Aubrey szíve kihagyott egy ütemet.

Mesés volt az este Enzoval, ugyanolyan varázslatos, mint az a bizonyos első annak idején. Nem csoda, ha az ágyban kötöttek ki – nem mintha ezt valaha is szándékában állna megismételni.

– Keményen dolgoztál, aztán átgyalogoltál a fél városon, rád fért az erősítés – állt fel Enzo. – Menjünk *vaporetto*-val a csónakomhoz, jó? Aztán hazaviszlek.

- A házadba?

– Még nem lett újra az enyém. Vagy arra gondolsz, ahol most lakom? – vont fel Enzo a szemöldökét, a szeme derűsen csillogott.

– Szó sem lehet róla. Mi van, ha zaklató vagyok, már el is felejtetted? Nem lenne okos dolog, ha beengednél magadhoz. Meg különben is, kollégák vagyunk. De azért kösz, hogy rákérdeztél – tette hozzá Aubrey kissé csípősen.

Ahogy közeledtek a vízitaxihoz, egyre hangosabban kalapált a szíve, és úgy érezte, szaporán kapkodja a levegőt.

Ne légy már ütődött!

Félve szállt be a vízitaxiba: a sötét égbolt s a még sötétebb víz megriasztotta. Fogát összeszorította, és Enzo karjába kapaszkodott. A fedélzeten a doktor háttal magához húzta és átkarolta, amitől Aubrey rögtön nagyobb biztonságban érezte magát.

– Nem kell ám fognod – mondta, bizonyítani akarva a bátorságát, de örült, hogy Enzo nem engedi el. – Egyedül is meg tudok állni a lábamon egy hajóban, ha nem jönnek folyton nekem.

- Tudom. Nem is ezért karollak át.

Enzo hangja lágy volt, ajka előbb a fülkagylóját érintette meg leheletfinoman, majd a fülcimpája mögötti érzékeny részt.

Aubrey tétovázott egy pillanatig, aztán átengedte magát az érzéki örömmek. Enzo-hoz simult, egészen megfélekedve róla, hogy sötét vízen jár, mely elnyelheti, s megfélekedve minden más évről is, mely azellen szólt, hogy hagyja magát csókolgatni.

Fejét Enzo vállára hajtotta, és nagy, meleg kezét simogatta. Érezte, ahogy Enzo ajka mosolyra

húzódik, aztán a doktor a nyakát becézgette a nyelve hegyével.

– Jó, hogy mindjárt odaérünk a csónakomhoz – mormolta Enzo. – Különben kénytelen lennék itt, mindenki előtt megcsókolni. Mondjuk, a velenceieket nem zavarná, de pár turistát biztos.

– Azt hittem, a rendelő dolgozóinak tilos egymással csókolózni.

– Tilos is. De ezt most szeretném elfelejteni.

– Kollégák vagyunk...

– Bocs, nem értem. Nagy a menetzaj.

Enzo Aubrey halántékához nyomta borostától érdes arcát, és szótlanul siklottak a vízen, hajukat enyhe szellő borzolta. Elmondhatatlanul szép volt. Aubrey-t jóleső melegség töltötte el.

A *vaporetto* kikötött, és mikor Enzo partra segítette, Aubrey-t megint elfogta az ismerős félelem.

– Az enyém ott van – mondta a doktor, és gyors léptekkel megindult a csónakja felé, magával húzva Aubrey-t.

– Mért sietsz ennyire? Mindjárt kijárási tilalom lesz? – lihegte a lány. – Vagy éjfélkor tökké változol? Ja, bocs, az Hamupipőke hintója volt, nem a herceg.

Enzo odafordította a fejét, ajkán hamiskás, szexi mosollyal.

– Nálam kell maradnod éjfélig, és akkor majd meglátod.

Olyan hirtelen állt meg és fordult hátra, hogy Aubrey beleütközött.

– Hé, mért nem figyelmeztettél? – Szabad kezével elnyomta magát Enzo mellkasától, miközben ujjai acélos izmokat tapintottak.

– Bocs. Akkor most figyelmeztetek, hogy meg foglak csókolni.

Azzal a férfi szorosán magához húzta, lehajolt, és megtette, amit ígért. Lágyan és kutatóan csókolta, lassan kényeztette az ajkát, nem sietett. Aubrey-n édes gyengeség lett úrrá. Enzo száján még ott volt a chianti íze, amit ittak.

Aubrey a férfi nyakára fonta karját, és közelebb húzódott Enzohoz. A doktor meleg tenyere a hátán pihent, ahogy elmélyítette a csókot, s addig csalogatta a nyelvével, míg Aubrey viszonzta az erotikus játszadozást, és egészen alámerült az érzékiség birodalmába.

Aztán Enzo megszakította a csókot. Mindketten ziháltak.

– Ellenállhatatlan vagy, *mia bellezza*. Pont, mint legutóbb.

– Te... te is.

Aubrey belenézett Enzo szemébe, s még a félhomályban is látta benne a perzselő vágyat.

– Mondanom kell valamit – szólalt meg Enzo komoly hangon, amitől Aubrey-nak elszorult a torka.

– Ó! Van... van valakid?

– Nincs.

– Oké, az jó. Még mindig azt gondolod, hogy a pénzedre és a nemesi címedre pályázom? Vagy olyan pasi vagy, aki gyanútlan ápolónőket gyilkol, és bedobja őket a cápáknak?

– Nem, nem gondolom. Mondtam is, hogy hülyeség volt részemről, nem? Ami meg a cápákat illeti, még sosem láttam a csatornáknak vagy a lagúnában. Amit mondani akartam, az a családom férfi tagjaival kapcsolatos. Egy Affiniban nem lehet megbízni. Remélem, ezzel Shay is tisztában van. És neked is tisztában kell lenned velem.

– Miért nem? – mustrálta Aubrey.

Nem értette ezt a váratlan hangulatváltozást. Az előbb még Enzo úgy csókolja, mintha nem lenne holnap, aztán meg egyszer csak ez a különös visszakozás... Aggódnia kellene a barátnőjéért?

– Hidd el, hogy így van – válaszolta Enzo komoran.

– Shay már nagylány, tud vigyázni magára. És én is nagylány vagyok. Nem bízom benned, hanem élvezem, hogy csókolózunk. Nagyon.

– Aubrey... – Enzo hangja mélyebb volt, mint máskor. – Én is szeretek csókolózni veled, pedig nem lenne szabad.

Ajkával megérintette a lány remegő száját, és újabb szenvedélyes csókban forrtak össze. Csak percek múlva hagyták abba. Enzo felemelte a fejét, megcirógatta Aubrey arcát, hüvelykujját végighúzta nedves alsó ajkán.

– Biztos, hogy nem akarsz felmondani a rendelőben, és helyette forró viszonyt folytatni velem?
– Galád dolog ilyet kérdezni azután, hogy épp megcsókolnál – felelte Aubrey. Ha izgalomtól reszkető testén múlik, itt helyben beadta volna a felmondását a viszony kedvéért. – De bármennyire is nagy a kísértés, nekem sokat jelent ez a munka.

– Tudom. – Enzo elmosolyodott, megcsókolta az arca mindkét felét, majd pihekönnyen a száját is. – Csak vicceltem.

– Haza kéne mennem. A házadba. Öö... mármint abba, ahol a szállásom van. – *Te jó ég, ezek a csókok teljesen megzavarták az agyműködését!*

– Kösz a világos célzást. – Enzo arcán mosoly suhant át, aztán kézen fogta Aubrey-t. – Holnap reggel a rendelőben úgy fogunk tenni, mintha mi sem történt volna ma este. Már ha képesek leszünk rá.

– Én képes leszek, az biztos – hazudta Aubrey.

Aznap először apadt el a betegek özöne, és Aubrey ki akarta használni az alkalmat, hogy pihenjen egy kicsit, de akkor Nora odajött hozzá, és így szólt:

– Elöl vár egy orosz házaspár. A nő huszonöt hetes terhes, és rosszul érzi magát. Beviszem a kettes szobába.

– Jó, köszönöm.

Aubrey kezét mosott, és bement a vizsgálóba.

– Jó napot! Mi járatban vannak nálunk?

– A feleségem terhes, és nincs jól – mondta a férfi. Látszott, hogy nyugtalan, a beszédét is nehezen lehetett érteni.

Aubrey rámosolygott, hogy megnyugtassa, aztán a barna hajú, harmincöt körüli nőhöz fordult.

– Mi a baj? Fájdalmai vannak? – A „fájdalom” szót elismételte oroszul is, mert volt egy kevés nyelvismerete.

– Nincsenek – nézett rá meglepetten a nő. Elmosolyodott, két kezét óvón a hasára tette, és dőlt belőle a szó az anyanyelvén.

Aubrey-nak le kellett állítania.

– Bocsánat, de nem értem. Csak pár szót tudok oroszul.

– Oké – mondta a nő. – Nincs fájdalom, csak... öö... csomók. Itt.

– Görcsök?

– Igen, igen. Görcsök.

– Jól van. Feküdjön fel az ágyra.

Aubrey meghallgatta a nő hasát sztetoszkóppal.

– A szívhang normális, ez jó jel. Beszélek egy kicsit a doktorral, rendben? Mindjárt visszajövök.

Enzo irodájának nyitva volt az ajtaja, ő maga az íróasztalánál ült, és valamilyen papírokat tanulmányozott.

Aubrey röviden tájékoztatta az esetről.

– Csináljak ultrahangot, vagy szeretnéd megvizsgálni?

– Megvizsgálom, aztán meglátjuk – válaszolta Enzo, s már kelt is fel az asztal mellől.

A vizsgálóban a szokásos higgadt mosolyával üdvözölte az orosz párt, kérdéseket tett fel, és elmondta, mit készül tenni. Aztán gumikesztyűt húzott, Aubrey pedig közben előkészítette a nőt.

– Nem tart sokáig – mondta Enzo.

Aubrey figyelte, s bár a doktor arckifejezése semmit sem árult el, érezte, hogy nincs minden rendben.

Enzo lehúzta a kesztyűt.

– Attól tartok, kitágult a méhszáj. Nem nagyon, de jobban, mint ahogy a huszonötödik héten szabadna. Kórházi kezelésre van szükség.

– Kórház? Nem! – jelentette ki makacs hangon a nő. – Vakáción vagyunk. Nincs kórház.

Enzo Aubrey-ra pillantott, jelezve, hogy a segítségét kéri.

– Ha idő előtt elkezdődnének a fájások, a baba túl korán jönne a világra. Ezért fontos, hogy egy